

Ridder slået af aha-blikket

Hanne Mette Ochsner Ridder

Musikterapeut. Mor til 3, snart bedstemor til 4. Bor på Dannevang.

Når jeg skal forklare andre, hvad musikterapi er – og det har jeg gjort rigtig mange gange – holder jeg øje med det der særlige blik hos den anden. Et "den må du længere ud på landet med"-blik, der bliver fjernt, forvirret eller tomt, eller får mig til at føle mig som en, der har fået en mærkelig, fjollet ide. Og så er der også "aha-hvor-spændende"-blikket. Et blik der viser interesse, og hvor jeg får fornemmelsen af, at den anden forstår, hvad det er, jeg taler om. Det handler om at undgå at blive missionsk, når jeg møder det tomme blik. Her nytter det ikke at forsøge at "omvende". Det er et absolut no-go. I stedet handler det om at lytte ind til og prøve at finde ud af, hvordan personen overhovedet har det med musik. Men tilbage til det, det handler om, nemlig aha-blikket. For det var det, jeg mødte, den dag hos kongen.

Redaktionen fra TDM havde fået en idé, og skrev til mig og spurgte: Vil du skrive en lille tekst – eventuelt akkompagneret med et billede af ridderkorset eller sådan – om "den dag du blev ridder" eller "om mit møde med kongen" eller en tredje vinkel? Den gik jeg længe og grublede over, for jeg skriver altså ikke en artikel med overskriften "Mit møde med kongen". Men, efter en længere betænkningstid kom jeg frem til, at jeg faktisk meget gerne ville skrive om det dér blik. Aha-blikket. For det blev jeg virkelig slået af den dag.

Tilbage til begyndelsen. Formålet med den dag, jeg drog til staden, var, at jeg havde et stort ønske om at takke for, at jeg var blevet tildelt ridderkorset. Jeg havde fået et brev (sådan ægte med posten og i en foret kuvert) fra Ordensskatmesteren på Ordenskanslerens vegne som på vandmærket papir gjorde "vit-

terligt, at Hendes Majestæt Dronningen den 22. august 2023 har udnævnt [og her stod så min stilling og navn] til Ridder af Dannebrogordenen". Jeg blev glad. Altså sådan rigtig, boblende og hoppende glad. Det gik så vidt, at jeg poppede champagne for min tililende familie.

Jeg fik en tid til audiens nogle måneder efter, den 22. januar 2024, så der var god tid til at tænke over, hvordan jeg ville takke Dronningen. Og tid til at takke Aalborg Universitet for at indstille mig. Indstillingen var baseret på nogle meget rosende og smukke ord om min forskningsindsats, formuleret af min gode

kollega og sektionsleder, Stine Lindahl Jacobsen, sammen med institutleder og dekan, og herefter sendt videre til rektor. Uden sådan en indstilling havde jeg ikke fået det forede brev. Og selvom jeg ikke ville have været tildelt ridderkorset, gjorde indstillingen mig rigtig glad. Vi burde i det hele taget være meget bedre til at indstille. Der er dage, hvor man virkelig kan have brug for en god indstilling.

Tilbage til dagen. Jeg havde taget mit fineste tøj på, og gik, efter morgenmaden fra Danhostel City, i øsende regnvejr til Christiansborg. Der er ikke ret langt, og heldigvis havde jeg taget regntøj med. Jeg var spændt på, hvem jeg skulle møde, for vi var kun lige på den anden side af nytårsaften, hvor Dronningen fremlagde sin beslutning om at abdicere den 14. januar. Vi var mange, der mødte op trods regnvejret for både at modtage ordener, udnævnelser og fortjenstmedaljer, og der var en spændt og højtidelig stemning. Da det blev min tur til at gå ind i audiensgemakket, trådte jeg over dørtærsklen fuld af højtidelighed og taknemmelighed. Og, jo, det var Kong Frederik, og således på hans første dag i egenskab af konge til offentlig audiens.

Jeg havde taget Stemning med (en bog, jeg har skrevet sammen med Julie Kolbe Krøier), og den tog han imod og bladrede interesseret i. Han mente endda, at den også ville interessere hans hustru. Ja, og så opstod der en snak om musik, og hvordan musik kan bruges i terapi og for eksempel til børn, der har det svært. Og her var det, jeg blev slået af aha-blikket. For mig var det tydeligt, at han var interesseret i musik, og havde indblik i at musik siger noget om, hvem vi er, og kan skabe mening på mange måder. Så jeg fik ikke blot mulighed for at sige tak for anerkendelsen og ridderkorset, men også for at få en inspirerende dialog. Det var stort.

Fejring, frokost og sange hos Inge (fra venstre: Lene Ravn, Erik Christensen, Marianne/Hjumse Kragh, Inge Nygaard Pedersen, Lars Ole Bonde, Hugo Jensen)

Jeg var stadig fyldt af den store oplevelse, da jeg ringede på hos min emerituskollega, Inge Nygaard Pedersen, som bor i gåafstand fra Christiansborg. Det var Inge, der i 1981 blev ansat som den første musikterapeut på AAU, og siden fik bygget en velfungerende og spændende uddannelse og et fantastisk forskningsmiljø op. Bl.a. sammen med Lars Ole Bonde, som også pludselig dukkede op til frokost, og endda havde skrevet en ridderkanon. Lene Ravn, som også dukkede op, havde også skrevet en sang. Så det blev en vældig festlig frokostfejring med skønne kolleger, som det kan ses på billedet. Og uden dem og alle de andre skønne kolleger og samarbejdspartnere, jeg er beriget med, havde jeg aldrig fået lavet den forskning, som førte til den gode indstilling, et højtideligt og inspirerende møde og en uforglemmelig dag. Tak for det!

Fest og fejring i netværket for Musikterapeuter i Demensomsorgen